BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!

İşçi Köylü Kurtuluşu

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Mart 1997 Özel Sayı:15

Faşist Diktatörlüğün Krizini Aşmada Halkı "Askeri Müdahale"nin Kitle Temeli Haline Getirmesine Engel Olalım! Kitlelerin İçinde ve Başında Döğüşerek Kitleleri Faşist Diktatörlüğün Bütününe Yönlendirelim! Halk Savaşının Etkin Bir Bileşeni Haline Getirelim!

12 Eylül askeri faşist cuntasının kendi ifadeleriyle "idareyi sivillere teslim etmesinin" peşi sıra çeşitli aralıklarla gündeme gelen "askeri darbe" tartışmaları bugün iyice alevlenmiş, sürekli bir hal almıştır. "Askeri darbe olur mu?" sorusu günün moda sorusudur. Hızla gelişen bir dizi olay bu soruyu tekrar tekrar gündeme getirmektedir.

Şu belirlemeyi en başta yapmak zorunludur. Bugün yaşadığımız topraklarda olan bitenleri net ve ayrıntılı bir tarzda kavramak üstün körü, kaba, tek yanlı bir kavrayışla asla mümkün değildir. Çünkü sürecin ulaştığı aşamada yaşadığımız toprakların hemen tüm sınıfsal, ulusal ve inançsal çelişki ve sorunları yıkıcı bir tarzda gündeme girmişlerdir. Hakim sınıfların çeşitli klikleri yoğun bir mücadele içindedirler. Emperyalist-kapitalist sistemin genel krizi, bu krize karşı ürettiği politikalar ve emperyalistler arası mücadeleler yaşanılanların önemli bir belirleyeni ve parçasıdır. Bu nedenle bugünü anlamak, gelişmeleri kestirebilmek ve yapılacakları belirlemek ancak MLM bir bakışla dünyayı ve yaşadığımız toprakları bütünlüklü bir tarzda kavramakla mümkündür.

Yarı-feodal, yarı-sömürge çok uluslu, çok inançlı bir sosyo-ekonomik yapıya sahip olan, jeostratejik açıdan önemli bir coğrafyayı işgal eden yaşadığımız topraklarda hakim sınıfları oluşturan emperyalizmin uşağı komprador burjuvalar ve büyük toprak ağaları ve onların halkı ezme aygıtı olan faşist diktatörlük "yönetememe krizi"nden sürekli muzdariptir. Ve bu "yönetememe krizi"nin had safhaya vardığı dönemlerde aşınan statükoyu yenilemek zorunlu bir hal almış, bu yenileme hemen her zaman ordunun aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Neden ordunun aracılığıyla? Çünkü birincisi ordu tüm devletlerin, özellikle bizimki gibi devletlerin temel kurumu, dayanağıdır. İkincisi faşist TC kuruluşundan bu yana askeri bir niteliğe sahiptir ve bu niteliğini korumuştur. Üçüncüsü emperyalistlerin doğrudan eğitme, donatma ve yönlendirmeye en çok önem verdikleri ve bunu sağladıkları kurum ordudur. Dördüncüsü, tüm özelliklerinin de bir sonucu olarak ordu faşist diktatörlüğün diğer kurumlarına oranla daha yekpare, iç çekişmeleri daha gizli kalan bir kurumdur. Ve beşincisi son tahlilde iktidar namluların ucundadır. İşte bunlardan ötürüdür ki faşist Türk ordusunun temel görevi, bugün Genelkurmay'ca da açıkça dile getirildiği gibi "ülkeyi dış düşmanlara karşı korumak değil faşist TC'yi korumak ve kollamaktır." Faşist Türk ordusu kendi başına bir güç değildir. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin ve hakim sınıfların merkezi kliğinin çıkarları doğrultusunda eğitilmiş, şekillendirilmiş faşist TC'nin temel aygıtıdır.

12 Eylül AFC'si emperyalistler ve uşaklarının o süreçteki yönetememe krizlerine verdikleri bir yanıttı. Yönetim istikrarı sağlamaya yönelikti ve buna uygun bir statüko oluşturma çabasıydı. Azgın bir vahşet ve zulümle, komünistlerin, devrimcilerin, halkın ezilmesiyle oluşturulmaya çalışılan statükonun kilit sözcüğü "istikrar"dı. Emperyalistlerin ve uşaklarının rahatça sömürmesinin ve yönetmesinin istikrarı. Ancak 12 Eylül'ün çok yönlü ve kapsamlı bir tarzda yürütülen yeni bir statüko oluşturma çabası kalıcı olmak bir yana uzun ömürlü de olamadı/olamazdı.

Yarı-feodal, yarı-sömürge yapının doğurduğu sürekli ekonomik-siyasi krizin üzerinde şekillenen ve buna eklenen olgular statükoyu hızla aşındırdı, eskitti. Statükoyu yıpratan olguların ilki Kürt ulusal mücadelesidir. Diğer bir olgu çeşitli yetmezlikleri ve zaafları taşısa da gelişen devrimci mücadele ve halk hareketleridir. Düzen partilerinin parlamentosunun halkın nezdinde etkisini büyük oranda yitirmesi, düzenin halkı etkileme, umutlandırma araçlarının tükenmesi bir diğer önemli olgudur. Emperyalistlerin dayattığı "neo-liberal ekonomik politikalar"ın uygulanmasının koşullarını yaratma da yeni bir statükoyu

dayatan olgulardan birisidir.

Ancak yeni bir statüko ihtiyacı kendini hakim sınıflara öteden beri dayatmış olmasına karşın bu gerçekleştirilmemiştir. Bunun birinci nedeni yeni bir statükoya geçişte ipin ucunun kaçırılacağı, halkın mücadelesine yeni dayanaklar verileceği korkusudur. (Özellikle "Kürt sorunu"nda temel kaygı budur. Emperyalistler ve hakim sınıflar PKK'yı ezme, PKK'nın ve PKK'nın etki alanının dışında düzen-içi bir alternatif ve kısmen güçlü bir "Kürt" örgütlenmesi oluşturma -Şerafettin Elçi vb.- ve bununla birlikte göstermelik bazı düzenlemelerle Kürt ulusal mücadelesini düzen için bir tehdit olmaktan çıkarmayı hedeflemektedir.) İkinci neden ise hakim sınıfların kendi aralarında yeni statükonun odağına hangi kliklerin oturacağı, kimin çıkarlarının bu yeni statükonun oluşumunda en çok rol oynayacağı mücadelesinin sonuçlanmamış oluşutur. Bu konuda Özal'ın İkinci Cumhuriyetçiliği'nden, Çiller kliğine değin birçok iç çekişme yaşanmış ama inisiyatif Kemalist söyleme sarılan ordunun temsil ettiği kliklerin eline geçmiştir. Burada şu da vurgulanmalıdır ki yaşadığımız topraklarda hakim sınıflar statüko yenilenmesini, hiçbir zaman mevcut statükoyu iç dinamikleri ile dönüştürerek sağlama becerisini gösterememişlerdir. Bunun nedeni kurulan statükoların yapay ve dayatma oluşları "toplumsal meşrutiyet" tabanlarının görünürde dahi olsa zayıflığıdır. İşte bundan ötürüdür ki statüko yenilenmesi hep müdahalelerle olmuştur. Mevcut statüko "askıya alınmış", yenisi "kurulmuş" ve düğmeye basılarak "oyun" yeniden başlatılmıştır.

Aşınan ve eskiyen statüko yenilenmedikçe çürümüş, çürüdükçe dökülmüş ve dökülmektedir. Çürümenin saldığı kokular tüm düzenini zehirlemeden statükonun yenilenmesi hakim sınıfların zorunlu hedefidir. Bugün yaşananlardan çürümenin sonuçları olmanın yanısıra yeni statükoyu oluşturmanın manevralarıdır da. Eğer yaşananlara hakim sınıfların yeni statükoya yönelik manevraları olarak bakmazsak, salt "çürüyor", "dökülüyor" düzeyinde soruna yaklaşırsak, kaçınılmaz bir biçimde bu manevralar arasında ezilmekten de kurtulamayız. Gerek halk ve gerekse de devrimciler için bu tehlike sözkonusudur. Bugün faşist diktatörlük bir dönemeçtedir. Öteden beri kendini duyuran doğum sancıları had safhaya varmıştır. Emperyalistlerin ve hakim sınıfların merkezi klikleri bir kez daha ordu aracılığıyla statükolarını yenileyerek yönetememe krizlerini aşmaya soyunmuşlardır.

Hakim sınıfların bugün karşı karşıya olduğu başlıca sorunlar şunlardır: Kürt ulusal mücadelesini etkisizleştirmek, özelleştirme, sosyal güvenlik sistemlerinin tasfiyesi, paralı eğitim, paralı sağlık vb. uygulamaları hızla boyutlandırmak, "siyasi yapı"daki parçalanmışlığı, teşhir olmuşluğu ortadan kaldırmak ve tüm bu uygulamalarına karşı gelişecek karşı koyuşları ezmek. Mevcut statükoyla bu hedeflere istedikleri boyutta ulaşamayacaklarını, aksine giderek daha çok yönetemez hale geldiklerini kendileri de görmektedir.

Hakim sınıfların "çözüm" seçeneklerindeyse şunlar var: Başkanlık sistemi, iki turlu seçim ya da "merkez" partilerin birleştirilmesi. Ama bunların hiçbiri mevcut statükodan çıkmamaktadır. Mevcut parlamentonun ve partilerin bu adımları atacak bir gerçeklikleri yoktur. Bir seçimin ise ortaya çıkaracağı tablo, mevcut durumdan farklı olmayacaktır. ANAYOL koalisyonunun çökmesi, ANAP-DYP'nin bir biçimde birleştirerek erken seçime gitme planlarını da boşa çıkarmıştır. Geriye tek seçenek kalmaktadır, biçim ne olursa olsun bir askeri müdahale ile yeni statükonun oluşturulması. Eğer bunca çürümeye karşın hakim sınıflar, kendi iç çekişmelerinin dengede kalması ve/veya halk muhalefeti karşısında yeni adımlara cesaret edememe durumunda kalırlarsa, işte o zaman faşist diktatörlük çok daha büyük açmazlara, kargaşalara düşecek demektir.

"Askeri müdahale" seçeneğinde karşılarına "askeri müdahale"nin meşrulaştırılması sorunu çıkıyor. Ama bunun malzemesi var. Refah Partisi, şeriat umacısı. Sanki devrime, sosyalizme karşı şeriatçı örgütlenmeleri kuran ve yaygınlaştıranlar kendileri değilmiş gibi, sanki gerçek bir laiklik varmış gibi bu kez de "laiklik elden gidiyor" bombardımanı ile "askeri müdahale" meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Böylelikle "askeri müdahale"ye karşı olabilecek birçok kesimin en azından sessiz kalması hedefleniyor. RP orta burjuvazinin sağ kanadı ile yine orta feodallerin (toprak ağası, şeyh) istikrarlı karşı-devrimci partisidir. RP'nin temsil ettiği sınıflar egemen sınıfların parçasıdır, alt tabakalarıdır. Bu sınıfların hedefi emperyalizm değildir, anti-emperyalistlikleri söylemdedir. Sisteme itirazları merkezinde kendilerinin olmayışınadır. Kompradorlara tepkileri önlerini tıkadıklaır, büyümelerine engel olduğu içindir. Komprador olamadıkları için kompradorlara "muhalif"tirler. Asıl özlemleri kompradorlaşmaktır. Ki RP'nin hükümete gelişiyle kompradorlaşmada hız kazanmıştır. İslami motifleri, söylemi şunda kullanırlar:

a- İçinden geldikleri halkın ve tabakaların güçlü bir islami geleneği vardır. Kendileri de bu geleneğin bir parçasıdır ve kitleleri etkilemeleri kolaydır.

b- İslamiyetin bazı motifleri "faize karşı olma", "tüccarı övme" vb. çıkarlarına uygundur. İslamiyet

aynı zamanda Hıristiyan-Yahudi düşmanlara karşı olma söylemiyle sözde bir anti-emperyalizme ve komprador karşıtlığına bu topraklarda (ve tüm İslam coğrafyasında) uygun bir çerçeve sunmaktır. Hem emperyalizme ve kompradorlara sözde karşıdır, hem de bu karşılık sınıfsal bilinçle değil de "dini" temelde kitlelere sunulur. Böylece hem kitlelerin tepkilerinden yararlanılır, hem de bilinçleri çarpıtılır, kösteklenir, saptırılır.

c- İslami cemaat, tarikat örgütlenmeleri büyük komprador sermayeye karşı sermaye birleşimine gitmeye ve kapalı pazarlar oluşturmaya uygundur. RP tüm bu nitelikleriyle emperyalist-kapitalist sistemin, yarı-feodal, yarı-sömürge yapının ve faşist diktatörlüğün tamamen içinde olan, temsilcisi olan bir partidir.

Ve RP nasıl düzen karşıtı değilse, düzen de RP'nin islami biçimine karşı değildir. Çünkü faşist diktatörlük dini, sosyalizme karşı bilinçli olarak kullanmış ve kullanmaktadır. Bugün RP, şeriat karşıtlığı kampanyası tamamen bir aldatmaca kampanyasıdır. Hakim sınıfların ana klikleri RP'nin temsil ettiği kliklerin önünü kesmeye çalışırken "askeri müdahale"ye de zemin yaratılmaktadır. "Bu ülkeye komünizm gelecekse onu da biz getiririz" diyenlerin "bu ülkeye şeriat gelecekse onu da biz getiririz" anlayışında oldukları bilinmelidir.

Özce, hakim sınıfların ana klikleri ve ordunun dine yaklaşımı tamamen ikiyüzlüdür. Bir yandan sosyalizme karşı dini sürekli körüklerken, bir yandan da şeriat "umacı"sıyla halkı kendi etekleri altına sığınmaya çalışmaları politikalarının özüdür. Olmayan laikliğin tehlikede olamayacağı bir yana bugünkü şeriat tehlikesi ya da şeriatçı faaliyetler 8 ay öncesinden de fazla değildir.

"Askeri müdahale"yi meşrulaştırmak için daha da ileri adımlar atılarak, düzenin tüm pislikleri dar bir kliğin üzerine yıkılıp, bu kliğe karşı mücadele eder görünüp "temiz toplum" havariliğiyle halk muhalefeti düzenin bir kliğinin güdümüne alınmaya çalışılıyor. MİT ve TSK lojmanlarında bir dakika karanlık eylemine destek veriliyor!

Eğer ki soruna "askeri cunta" açıktan iktidarı ele alıyor mu, almıyor mu diye yaklaşırsak "askeri müdahale" yok ve olamaz diyebiliriz. Ancak yanılırız. İşin aslı şudur ki "gölge cunta" oluşmuştur ve iktidarın merkezine yerleşmiştir. İktidarını tamamen yaygınlaştırıp yaygınlaştırmayacağı ve açık bir hal alıp almayacağı süreç içinde şekillenecektir.

Neden "gölge cunta" iş başındadır. Çünkü İller Yasası ile garnizon komutanlarına sıkıyönetim komutanlarına denk yetkiler verilmiştir. Çünkü "Başbakanlık Kriz Yönetim Merkezi"nin oluşumuyla ordu fiilen hükümet yetkilerini almıştır. Çünkü istihbaratın orduda merkezileşmesi ve polis özel timinin orduya bağlanması yolunda adımlar atılmaktadır. Çünkü "terörle mücadele" bütçesinin Genelkurmay'ın koordinesine verilmesi yönünde adımlar atılmaktadır. Çünkü orgeneraller düzenli toplanmakta, gelişmeleri değerlendirmekte ve MGK'ya "tavsiye"lerini belirlemektedirler.

"Gölge cunta"nın açık bir hal alması zayıf olasılıktır. Çünkü birincisi düzen zaten ordunun belirleyiciliğine dayanıyor. Fiili etkinin artışına da uygundur. İkincisi ekonominin doğrudan sorumluluğunu almak orduyu halk karşısında yıpratacağı için tercih edilmiyor. Üçüncüsü Cezayir korkusu söz konusu, yani RP'nin tabanından ve "radikal islamcı"lardan silahlı karşı koyuş gelmesi riski görülüyor. Bugün asıl eğilim açık cunta tehdidiyle gölge cuntanın her istediğini yaptırması ve halk muhalefetini de etkilemeye, saptırmaya çalışmasıdır.

Ama burada önemli bir nokta var. Şimdiye değin yapılan düzenlemeler hep gerçekleştirilecek halk karşıtı politikalara karşı gelişecek direnişi ezmeye yönelik uygulanacak politikalarda belli. Ama politikaları hızla uygulayacak biçim ne olacak? Bunun bir "liderlerin yer almadığı milli mutabakat hükümeti", "geniş tabanlı bir hükümet" olması olası. Bu da sağlandığında 12 Eylül olmasa da 12 Mart tamamlanmış olacak. Parlamento açık, hükümet sivil, ama ipler "askeri cunta"nın elinde.

"Askeri müdahale" bir şeyi değiştirmez/değiştirmiyor düşüncesi yanlıştır, zararlıdır. "Gölge cunta"nın elinde topladığı yetkiler bir bir uygulamaya konulduğunda kitle hareketlerinin yasaklanması, engellenmesi, azgınca ezilmesi, kitle örgütlerinin kapatılması, engellenmesi, legal devrimci-sosyalist basının engellenmesi, üzerinde baskıların katmerlenmesi, devrimci tutsaklara yönelik baskı ve katliamların yoğunlaşması, devrimcilere, komünistlere yönelik baskı, işkence, kaybetme, katliam uygulamalarının katmerlenmesi yaşanacaktır. Özelleştirme vb. uygulamalar, "ekonomik istikrar paketleri" işsizliği, yoksulluğu arttıracaktır.

Faşist diktatörlüğün mevcut kriz koşullarında doğru politikalar izlemek yeni mevziler kazanmamıza yol açacaktır. Baskı, zulüm ne denli yoğunlaşırsa yoğunlaşsın bu mümkündür. Yanlış yöneltmelerinin sağlanması. Bunun için de sürekli içlerinde ve başlarında yer alınması, doğru bir rotada tüm alanlarda eylemliliklerin yükseltilmesi ve birleştirilmesi.

İkincisi giderek koyulaşacak faşist diktatörlüğün saldırılarına karşı illegali sağlamlaştırma, savaşa göre şekillenme, silahlı mücadeleyi yükseltme, sürekliliği sağlanmış gerilla savaşını sağlama ve gerilla bölgelerinde parti inşası yolunda yoğunlaşmayı daha bilinçli ve hızlı hale getirme.

Bu iki görevi layıkıyla yerine getirdiğimizde bedelleri ne olursa olsun sonuçta kızıl bayrağımız daha ileriye taşınmış olacaktır.

- Faşist Diktatörlüğün Krizini Aşmada, Halkı "Askeri Müdahale"nin Kitle Temeli Haline Getirmesine Engel Olalım!

- Şeriat Umacısıyla Gizlenen Halka Karşı Girişilecek Yeni Saldırılardır. Özelleştirmedir, Sosyal Güvenliğin Tasfiyesidir, Paralı Eğitimdir, Yeni Zamlardır. Kitle Örgütlerinin, Kitle Hareketlerinin Engellenmesidir. Devrimci-Sosyalist Basına, Devrimci-Komünist Tutsaklara Yeni Saldırılardır. Yeni Katliamlar, İşkenceler, Kaybetmelerdir!

- Faşist Diktatörlüğe Karşı Halk Savaşının Işıklı Yolunda Birleşelim. Halk Savaşını Güçlendirelim!

- Kitlelerin İçinde ve Başında Döğüşerek Kitleleri, Faşist Diktatörlüğün Bütününe Yönlendirelim! Halk Savaşının Etkin Bir Bileşeni Haline Getirelim!

Mart 1997

TKP/ML MK

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist
Merkez Komite